Adam Cieśliński, Andrzej Kasprzak, Zbigniew Stasiak

Nowy Łowicz, st. 2, woj. zachodniopomorskie. Badania w roku 2011

Stanowisko nr 2 w Nowym Łowiczu, pow. drawski (AZP 31–16/1) leży na Równinie Drawskiej, około 15 km na południe od Drawska Pomorskiego. Znajduje się ono na terenie Centrum Szkolenia Wojsk Lądowych Drawsko, jednego z największych w Europie poligonów wojskowych, co wpływa na logistykę oraz specyfikę prowadzonych prac. Stanowisko usytuowane jest na szczycie najwyższego w okolicy garbu morenowego, którego południowe i wschodnie stoki mocno opadają w kierunku starego koryta rzeki Drawy (**Ryc. 1**). Ten obecnie częściowo zlądowacony i zabagniony zbiornik wodny stanowił zapewne wcześniej ważną arterię komunikacyjną wykorzystywaną przez społeczności pradziejowe. Współczesne badania w Nowym Łowiczu prowadzone są cyklicznie od 1988 r., z jedynie dwuletnią przerwą w latach 1998–1999. W ich wyniku odsłonięto rozległe partie wielokulturowego stanowiska z epoki kamienia, brązu i żelaza, stanowiącego obecnie jeden z najlepiej rozpoznanych obiektów archeologicznych na Pomorzu (por. Cieśliński, Kasprzak, Stasiak 2011: 229).

Prace terenowe w Nowym Łowiczu odbyły się w terminie 4.07–14.08 pod kierunkiem autorów niniejszego sprawozdania, w ramach współpracy naukowo-dydaktycznej pomiędzy Instytutem Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego a Muzeum w Koszalinie. Wykopaliska finansowane

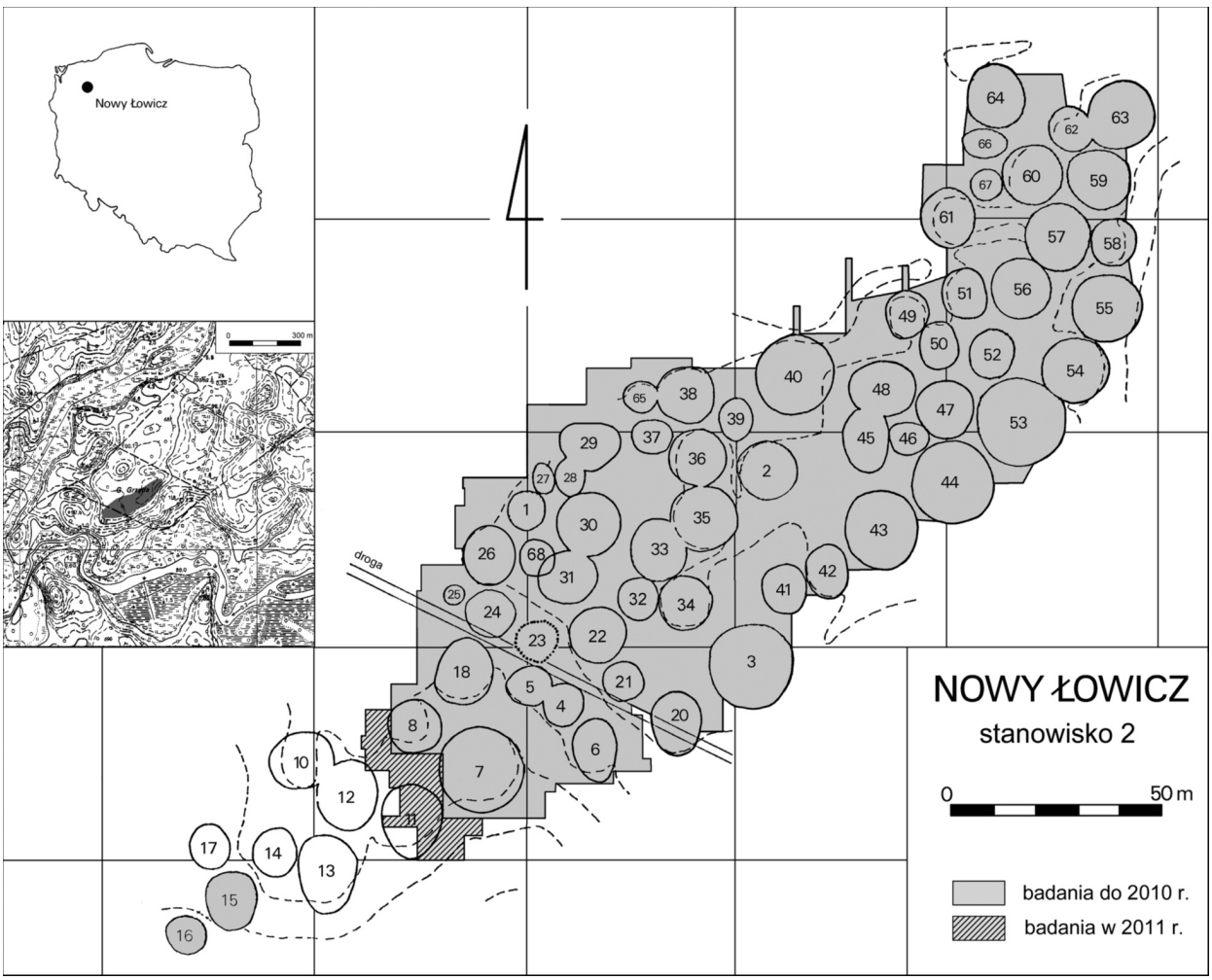

Ryc. 1. Cmentarzysko kurhanowe kultury wielbarskiej w Nowym Łowiczu (rys. A. Cieśliński).
Abb. 1. Grabhügelgräberfeld der Wielbark-Kultur in Nowy Łowicz.

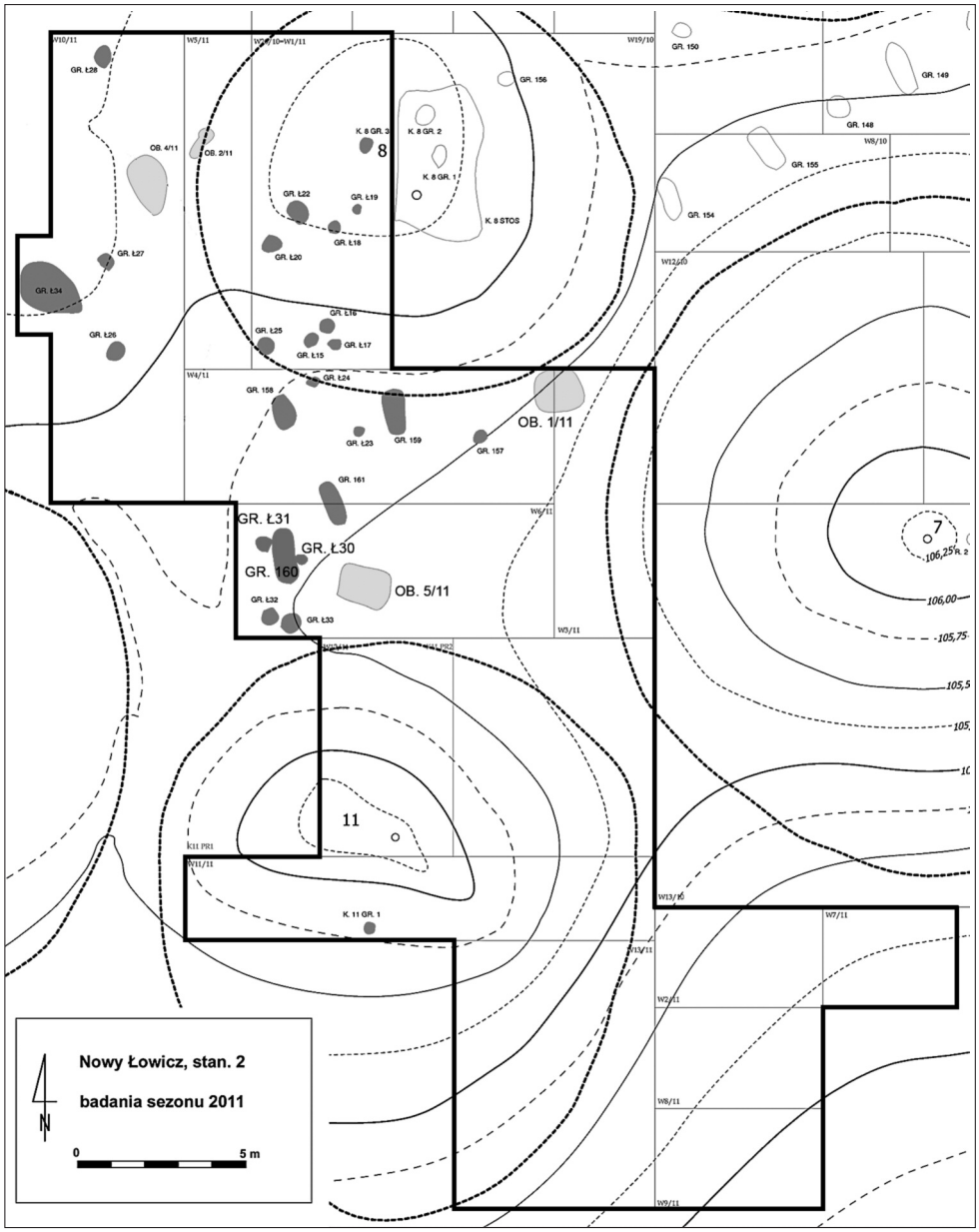

Ryc. 2. Wycinek planu stanowiska nr 2 w Nowym Łowiczu, badania w 2011 roku (rys. A. Cieśliński).

Abb. 2. Ausschnitt aus dem Gesamtplan der Fundstelle 2 in Nowy Łowicz mit Grabungsergebnissen des Jahres 2011.

były ze środków Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Szczecinie, środków własnych Muzeum w Koszalinie oraz IA UW. Badania od kilku lat objęte są honorowym patronatem Ministra Obrony Narodowej oraz Jej Magnificencji Rektor Uniwersytetu Warszawskiego. Wszechstronną pomoc uzyskano ponownie ze strony gospodarza terenu – Jednostki Wojskowej 1965 z Oleszna.

W sezonie 2011 dokończono prace na kurhanie 8, które przyniosły odkrycie trzeciego pochówka kultury wielbarskiej oraz czterech grobów kultury łużyckiej (gr. Ł18–20, Ł22), wtórnie przykrytych nasypem mogiły z okresu wpływów rzymskich. Przebadano także większą partię kurhanu 11 oraz część płaską stanowiska, leżącą pomiędzy kurhanami 8 i 11 (**Ryc. 1**). Rozpoznano w połowie niewysokie wyniesienie terenowe położone na północ od kurhanu 12, oznaczone w wyniku przeprowadzonej prawie 25 lat temu powierzchniowej rejestracji kopców jako „kurhan 9" (por. Cieśliński, Kasprzak, Stasiak 2011: ryc. 1). W trakcie prac w tej części stanowiska nie zarejestrowano jednak ani uwarstwień charakterystycznych dla kurhanów, ani pochówków z okresu wpływów rzymskich, natrafiono natomiast na cztery groby z epoki brązu (gr. Ł26–27, Ł34A i B), wchodzące w skład płaskiej nekropoli kultury łużyckiej. W 2011 r. zbadano w sumie 7 pochówków kultury wielbarskiej: 2 groby ciałopalne w części kurhanowej oraz jeden ciałopalny i 4 szkieletowe w części płaskiej. Ponadto rozpoznano 15 grobów popielnicowych i 3 jamowe kultury łużyckiej (**Ryc. 2**). Natrafiono również na 4 obiekty o charakterze innym niż grobowy (2 paleniska, jamę o nieokreślonej funkcji i skupisko ceramiki) oraz na liczne, luźne zabytki krzemienne, głównie wióry i odłupki, datowane na górny paleolit i mezolit.

Ryc. 3. Profil grobu szkieletowego kultury wielbarskiej nr 160, po obu stronach groby popielnicowe kultury łużyckiej Ł30 i Ł31 (fot. A. Cieśliński).

Abb. 3. Querschnitt durch das Körpergrab der Wielbark-Kultur Nr. 160, beiderseits Gräber der Lausitzer Kultur Nr. Ł30 und Ł31.

Wykopaliska w sezonie 2011 doprowadziły po raz kolejny do weryfikacji liczby kurhanów, po kasacji „kurhanu 9" pozostaje 66 mogił, z których archeologicznie zbadano 61. Z mogiłami było związanych 106 grobów, w tym 57 ciałopalnych i 49 szkieletowych. Wyraźniejsza przewaga ciałopalenia występuje na terenie pomiędzy kurhanami, odkryto tam w sumie 169 pochówków: 98 ciałopalnych i 71 szkieletowych. Badania 2011 r. przyniosły natomiast podwojenie liczby grobów kultury łużyckiej, która wynosi obecnie 35. Ich dotychczas zaobserwowane rozprzestrzenienie w okolicach kurhanów 8, 15 i 16 pozwala domniemywać, że nekropola łużycka zajmuje przynajmniej całą południowo-zachodnią strefę stanowiska.

Ciekawą sytuację zaobserwowano w płaskiej części stanowiska, bezpośrednio na północ od kurhanu 11. Natrafiono tu na jamę grobu szkieletowego numer 160 z okresu wpływów rzymskich, która została wkopana pomiędzy dwa groby popielnicowe z epoki brązu (Ł30 i Ł31), naruszając jeden z nich (**Ryc. 3**). Zaistniała relacja stratygraficzna powstała najprawdopodobniej przypadkowo, ponieważ nie zaobserwowano śladów żadnych naziemnych konstrukcji ponad grobami ciałopalnymi, a różnica chronologiczna pomiędzy obiektami z epoki brązu a grobem z okresu rzymskiego wynosi około tysiąc lat.

Centralnie położony w stosunku do omawianej grupy grób 160 miał w stropie kształt owalny i wymiary 1,7×0,7 m. Dłuższą osią usytuowany był na linii N-S, z niewielkim odchyleniem na NW-SE. W profilu jama miała proste ścianki i płaskie dno, jej głębokość wynosiła 0,7 m, a wypełnisko stanowił szaro-brunatny piasek. W jamie grobowej natrafiono na bardzo liczne fragmenty ceramiki kultury łużyckiej pochodzące z naruszonego przez omawiany pochówek grobu Ł30. W spągu północnej części jamy znaleziono 2 brązowe zapinki, 2 szklane paciorki oraz gliniane naczynie. Pozostałości szkieletu nie zachowały się ze względu na kwasowość i przepuszczalność gleby. Sądząc po wyposażeniu oraz stosunkowo niewielkiej – jak na standardy „nowołowickie" – długości jamy grobowej, złożono do niej starsze dziecko bądź osobnika młodocianego.

W skład inwentarza grobu wchodziły: brązowa zapinka A.120 znaleziona razem z drobnymi fragmentami tkaniny; druga zapinka tego samego typu znaleziona razem z drobnymi fragmentami tkaniny i kości; paciorek szklany z tzw. złotą folią, grupy XXIX, wariantu 387a wg Tempelmann-Mączyńskiej; paciorek szklany, przezroczysty, grupy I, typu 1 wg Tempelmann-Mączyńskiej; gliniany pucharek typu XIIIB wg Wołągiewicza oraz 117 fragmentów ceramiki pochodzących z naruszonego grobu Ł30.

Od strony wschodniej grób 160 naruszał jamę grobu popielnicowego kultury łużyckiej Ł30. Była to owalna jama o wymiarach 0,5×0,35 m (pierwotnie zapewne 0,7× 0,35 m), o wypełnisku barwy szaro-żółtej, w części stropowej z ciemnoszarymi przebarwieniami. Profil grobu był nieckowaty, o głębokości 0,4 m. Centralną część jamy zajmowała popielnica nakryta fragmentarycznie zachowaną misą, ustawioną dnem do góry. Wewnątrz urny znajdowała się duża ilość przepalonych kości ludzkich. Popielnicą było duże naczynie ceramiczne, dwustożkowate z nisko umieszczonym załomem brzuśca i prostą, lekko zwężającą się szyjką; powierzchnia brunatna, chropowacona poniżej załomu brzuśca, a powyżej – gładka. Misa nakrywająca popielnicę ma wylew wychylony na zewnątrz i zaopatrzona jest w dwa masywne, taśmowate ucha mocowane na wysokości wylewu (jedno z nich znaleziono w wypełnisku grobu 160); powierzchnia chropowacona, barwy brunatnej. Ponadto w wypełnisku jamy grobowej znaleziono także niewielki fragment wiórka krzemiennego (część przysęczkową).

Kilka centymetrów na zachód od pochówka szkieletowego 160 znajdował się kolejny, bliźniaczo podobny do obiektu Ł30, grób popielnicowy kultury łużyckiej Ł31. Jego kolista jama o średnicy 0,45 m w profilu była nieckowata, o głębokości 0,2 m. Wypełnisko obiektu stanowiła szarożółta ziemia. Stojąca w centrum jamy dwustożkowata popielnica przykryta była misą odwróconą dnem do góry. Wewnątrz urny znaleziono liczne przepalone kości ludzkie. Popielnica to duże naczynie ceramiczne, dwustożkowate z nisko umieszczonym załomem brzuśca i prostą, lekko zwężającą się szyjką; powierzchnia brunatno-ceglasta, chropowacona poniżej załomu brzuśca, powyżej – gładka. Misa nakrywająca popielnicę ma wychylony na zewnątrz wylew i zaopatrzona jest w dwa masywne, taśmowate ucha mocowane na wysokości wylewu; powierzchnia chropowacona, barwy brunatnej.

Na chronologię grobu 160 wskazują przede wszystkim dwie zapinki odpowiadające typowi A. 120, zbliżone do wariantu 1 według klasyfikacji H. Machajewskiego (1998: 188, 190, ryc. 2) (**Ryc. 4**). Fibule tego typu występują najliczniej w północnej części Barbaricum. Pojawiają się na początku fazy B_2, częściej jednak znajdowane są w młodszym odcinku fazy B_2, między innymi z późnymi zapinkami oczkowatymi serii pruskiej A. 60–61 oraz z zapinkami kapturkowatymi A. 38. Sporadycznie występują z materiałami typowymi dla fazy B_2/C_1–C_{1a} (np. Kowalewko, pow. obornicki, gr. 240 – Skorupka 2001: tabl. 74:240). Na uwagę zasługuje zapinka nr 1, której nóżka została rozklepana w czworokątną, płaską płytkę (**Ryc. 4:a**). Podobny egzemplarz, z profilowanym kabłąkiem, znaleziono np. w Weklicach, pow. elbląski, st. 7, gr. 60 (Natuniewicz-Sekuła, Okulicz-Kozaryn 2011: 38, tabl. XXV:60).

Mniejszy walor wyznaczników chronologicznych mają paciorki szklane, a szczególnie okrągłe, przezroczyste egzemplarze barwy białej (niem. *wasserhell*) typu TM 1, występujące na rozległych obszarach Barbaricum w zespołach datowanych od początku okresu rzymskiego po wczesny okres wędrówek ludów (Tempelmann-Mączyńska 1985: 18, 27, tabl. 1:1, 21). Drugi okrągły paciorek z grobu 160 należy zaklasyfikować do wariantu TM 387a grupy XXIX. Grupa ta obejmuje egzemplarze z wewnętrznym rdzeniem z metalu szlachetnego, powszechnie nazywane są „paciorkami ze złotą wkładką" (*goldüberfangene Perlen*). Ich nazwa wskazywałaby, że metalem użytym do produkcji tych paciorków było złoto, jednak wyniki analiz fizyko-chemicznych świadczą, że w rzeczywistości stosowano folię srebrną (Stawiarska 1985: 52). Egzemplarze typu TM 387 występują najliczniej we wczesnym okresie rzymskim, zdecydowanie rzadziej w fazie C_{1b}, i już zupełnie sporadycznie w fazie C_2. Największa liczba precyzyjnie datowanych znalezisk przypada na stadium B_{2b}. Wyraźna koncentracja paciorków ze „złotą" wkładką znajduje się na terytorium kultury wielbarskiej oraz w kręgu zachodniobałtyjskim, zdecydowanie rzadziej występują w kręgu nadłabskim. Pewnym zaskoczeniem jest ich całkowity brak na stanowiskach kultury przeworskiej (Tempelmann-Mączyńska 1985: 22, 64–65, 188, tab. 8, tabl. 14:387a, 57).

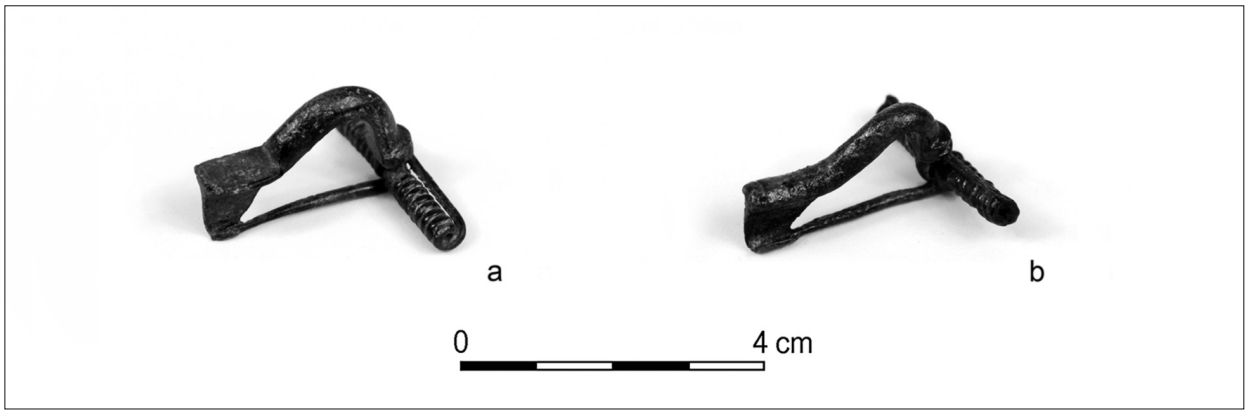

Ryc. 4. Zapinki z grobu 160 (fot. A. Kasprzak).
Abb. 4. Fibeln aus dem Grab 160.

Ryc. 5. Naczynie z grobu 160 (fot. A. Kasprzak).

Abb. 5. Tongefäß aus dem Grab 160.

Inwentarz grobu 160 uzupełnia należący do ceramiki stołowej pucharek na pustej nóżce typu XIIIB według Wołągiewicza (1993: 18, 26, 30, mapa 15; **Ryc. 5**). Naczynia tego typu występują w zespołach datowanych na cały okres wpływów rzymskich i wczesną fazę okresu wędrówek ludów, głównie jednak na fazy B_2 i B_2/C_1–C_{1a}.

W świetle powyższych uwag oraz w wyniku wstępnej analizy stratygrafii poziomej cmentarzyska w Nowym Łowiczu (por. Cieśliński, Kasprzak, Stasiak 2011: 229–230) pozycję chronologiczną grobu 160 należy ustalić na stadium B_{2b} wczesnego okresu wpływów rzymskich.

W przypadku grobów kultury łużyckiej Ł30 i Ł31 zaskakuje ich bardzo duże podobieństwo, zarówno pod względem kształtu, obrządku pogrzebowego i wyposażenia. Różniły się jedynie nieznacznie wielkością jam grobowych. W obu przypadkach za popielnice służyły duże dwustożkowate naczynia z nisko umieszczonym załomem brzuśca i prostą, lekko zwężającą się szyjką. Zarówno urny z grobu Ł30, jak i Ł31, nakryte zostały dwuuchymi misami o wylewach wychylonych na zewnątrz. Na dwustożkowate naczynia natrafiono w Nowym Łowiczu także w grobach Ł15, Ł16, Ł26. Szczególnie ten ostatni przypadek jest ciekawy, gdyż omawiana forma nie była popielnicą, a kloszem nakrywającym naczynie wazowate. Ponadto całość przykrywała misa podobna do tych, które zarejestrowano w grobach Ł30 i Ł31. Dwuucha misa wystąpiła również w grobie Ł22.

Dwustożkowate formy naczyń spotykane są na Pomorzu wyjątkowo licznie i różnią się jedynie sposobem zdobienia lub jego brakiem (Kostrzewski 1958: 57–60, zestawienia 10–13). Dla grobów z Nowego Łowicza najistotniejsze są analogie ze stanowisk położonych w środkowej części Pomorza. Wymienić należy tu Brzeźniak, pow. łobeski, st. 2, gr. 9, 10, 12, 26, 83 (Wołągiewicz 1961: 68), czy Dzierżęcino, pow. koszaliński, st. 3, gr. 2 (Skrzypek 1975: 6–7). Na uwagę zasługuje także nieodległe od Nowego Łowicza stanowisko 4 w Złocieńcu, pow. drawski, gdzie wystąpiły formy grobów bliźniaczo podobne do omawianych[1].

Naczynia dwustożkowate z ostrym załomem brzuśca są stosunkowo pewnie datowane na IV okres epoki brązu, będąc wręcz jego wyznacznikiem (Skrzypek 1975: 13).

[1] Wyniki badań niestety nie zostały opublikowane; jedyna wzmianka pochodzi z „Informatora Archeologicznego" za rok 1978 (*Złocieniec, woj. koszalińskie, stanowisko 4. Cmentarzysko ciałopalne kultury Łużyckiej z IV–V okresu epoki brązu,* „Informator Archeologiczny" 1979, 75–76). Badania prowadzili H. Janocha i F.J. Lachowicz. W ich wyniku odkryto 66 grobów ciałopalnych. Materiał przechowywany jest w Dziale Archeologii Muzeum w Koszalinie.

Ryc. 6. Plan obiektu 5/11 (fot. A. Cieśliński).

Abb. 6. Planum des Befundes 5/11.

Sporadycznie spotykane są także w V okresie epoki brązu (Kostrzewski 1958: 60). Potwierdzają to zabytki metalowe znalezione na nieodległym stanowisku nr 2 w Brzeźniaku, takie jak: pierścienie brązowe, bransoleta brązowa o przekroju płasko-półkolistym czy blaszki pochodzące zapewne z zapinki typu spindlersfeldzkiego (Wołągiewicz 1961: 69).

W sezonie 2011 natrafiono także na dwa paleniska prostokątne, o wymiarach ok. 1,5×1,3 m, usytuowane dłuższą osią w przybliżeniu na linii E-W (obiekty 1/11 i 5/11) (**Ryc. 6,** 7). Paleniska miały na obrzeżach wypełnisko barwy intensywnie czarnej, natomiast w części środkowej spalenizna wymieszana była z brunatnoszarą ziemią. W profilu oba obiekty charakteryzowały się stosunkowo płaskimi dnami oraz głębokością ok. 0,25 m. W wypełnisku obydwu obiektów natrafiono na kamienie, niektóre z wyraźnymi śladami przepalenia, oraz mało charakterystyczne fragmenty ceramiki – wydaje się, że jest to wymieszany zbiór ułamków naczyń kultur łużyckiej i wielbarskiej.

Paleniska prostokątne występują w różnych okresach i jednostkach kulturowych, także na stanowiskach sepulkralnych kultury wielbarskiej, gdzie interpretowane są przez niektórych badaczy jako pozostałości rytualnych styp pogrzebowych lub palenisk o charakterze obrzędowym (Wołągiuewicz 1977: 25; Chowaniec 2005; Lau 2012: 96). Analizę wielu palenisk komplikuje fakt, że bardzo często nie zawierają one żadnych zabytków umożliwiających ich datowanie oraz klasyfikację kulturową. Aby ostatecznie wyjaśnić chronologię oraz przynależność kulturową palenisk z Nowego Łowicza – których zanotowano na stanowisku już kilkanaście – planowane jest wykorzystanie datowania izotopowego, w tym ^{14}C.

Prace w Nowym Łowiczu w 2011 r. doprowadziły do rozpoznania kolejnej partii tego wielokulturowego stanowiska, przybliżając niżej podpisanych o mały krok do ukończenia trwającego już trzecią dekadę projektu badawczego o znaczeniu ponadregionalnym. Największą niespodzianką kampanii wykopaliskowej było odsłonięcie części rozległego

Ryc. 7. Profil obiektu 5/11 (fot. A. Cieśliński).
Abb. 7. Querschnitt durch den Befund 5/11.

pola grzebalnego ludności kultury łużyckiej z IV–V okresu epoki brązu, którego wielkość można już teraz szacować na przynajmniej setkę grobów, a zapewne będzie ich jeszcze więcej.

Dr Adam Cieśliński
Instytut Archeologii
Uniwersytet Warszawski
adamcie@yahoo.com

Mgr Andrzej Kasprzak
Muzeum w Koszalinie
dziejas1@wp.pl

Mgr Zbigniew Stasiak
Instytut Archeologii
Uniwersytet Warszawski
zbigniew.stasiak@wp.pl

Literatura

Cieśliński A., Kasprzak A., Stasiak Z.
2011 *Nowy Łowicz, st. 2, woj. zachodniopomorskie. Badania w latach 2009–2010*, „Światowit" VIII (XLIX)/B (2009–2010), 229–233, pl. 125–126.

Chowaniec R.
2005 *Kilka uwag na temat palenisk z birytualnego cmentarzyska w Krośnie, gm. Pasłęk*, (w:) P. Łuczkiewicz i in. (red.), *Europa Barbarica. Ćwierć wieku archeologii w Masłomęczu*, Monumenta Studia Gothica IV, Lublin, 57–64.

Kostrzewski J.
1958 *Kultura łużycka na Pomorzu*, Poznań.

Lau N.
2012 *Pilgramsdorf/Pielgrzymowo. Ein Fundplatz der römischen Kaiserzeit in Nordmasowien. Eine Studie zu Archivalien, Grabsitten und Fundbestand*, Studien zur Siedlungsgeschichte und Archäologie der Ostseegebiete 11, Neumünster.

Machajewski H.
1998 *Die Fibeln der Gruppe V, Serie 8, im östlichen Teil Mitteleuropas*, (w:) J. Kunow (red.), *100 Jahre Fibelformen nach Oscar Almgren. Internationale Arbeitstagung 25.–28. Mai 1997, Kleinmachnow, Land Brandenburg*, Forschungen zur Archäologie im Land Brandenburg 5, Wünsdorf 1998, 187–196.

Natuniewicz-Sekuła M., Okulicz-Kozaryn J.
2011 *Weklice. A Cemetery of the Wielbark Culture on the Eastern Margin of Vistula Delta (Excavations 1984–2004)*, Monumenta Archaeologica Barbarica XVII, Warszawa.

Skorupka T.
2001 *Kowalewko 12. Cmentarzysko birytualne ludności kultury wielbarskiej (od połowy I w. n.e. do początku III w. n.e.)*, (w:) M. Chłodnicki (red.), *Archeologiczne badania ratownicze wzdłuż trasy gazociągu tranzytowego*, t. II: Wielkopolska, cz. 3, Poznań.

Skrzypek I.
1975 *Cmentarzysko ciałopalne ludności kultury łużyckiej w miejscowości Dzierżęcino, koło Koszalina, stanowisko 3*, „Koszalińskie Zeszyty Muzealne" 5, 3–17.

Stawiarska T.
1985 *Paciorki szklane z obszaru Polski północnej w okresie wpływów rzymskich*, Wrocław.

Tempelmann-Mączyńska M.
1985 *Die Perlen der römischen Kaiserzeit und der frühen Phase der Völkerwanderungszeit im mitteleuropäischen Barbaricum*, Römisch-Germanische Forschungen 43, Mainz am Rhein.

Wołągiewicz R.
1961 *Cmentarzysko z II–IV okresu epoki brązu w Brzeźniaku, pow. Łobez*, „Materiały Zachodniopomorskie" VII, 23–83.
1977 *Gronowo 1974. Badania na kurhanowym cmentarzysku kultury wielbarskiej*, „Materiały Zachodniopomorskie" XX, 1974, 7–30.
1993 *Ceramika kultury wielbarskiej między Bałtykiem a Morzem Czarnym*, Szczecin.

Adam Cieśliński, Andrzej Kasprzak, Zbigniew Stasiak

Nowy Łowicz, Fst. 2, Woiwodschaft Westpommern. Ausgrabungen 2011

Die multikulturelle Fundstelle in Nowy Łowicz, Fpl. 2, befindet sich im Gebiet des größten NATO-Truppenübungsplatzes in Europa. Dadurch ist die Logistik der Ausgrabungen stark beeinflusst. Hier wurden seit dem Jahr 1988 Relikte von der Steinzeit bis zur Eisenzeit im Rahmen einer Kooperation zwischen dem Museum in Koszalin und dem Institut für Archäologie der Universität Warschau erforscht. Die Fundstelle ist in der Literatur hauptsächlich als Grabhügelgräberfeld der Wielbark-Kultur bekannt.

Die letzten Grabungskampagnen brachten aber auch zahlreiche Funde und Befunde aus dem Spätpaleolithikum und dem Mesolithikum sowie Siedlungs- und Grabfunde der Lausitzer-Kultur aus den Perioden IV und V der Bronzezeit. Von den insgesamt 66 registrierten kaiserzeitlichen Grabhügeln wurden bislang 61 ausgegraben. Dabei wurden in den Grabhügeln 57 Brand- und 49 Körpergräber registriert. Im sogenannten „flachen Teil" der Fundstelle zwischen den Grabhügeln fanden sich weitere 169 Gräber, von denen 98 Brand- und 71 Körpergräber sind. Die ältesten Gräber stammen aus der Stufe B_{2b}. Die Mehrheit der Bestattungen datiert in die Stufe $B_2/C_1–C_{1a}$. Die jüngsten Befunde stammen aus dem entwickelten Abschnitt der Stufe C_1.

2011 wurden die Arbeiten am Grabhügel 8 zum Ende gebracht, und auch der Tumulus 11 wurde fast vollständig untersucht. In der „Flachzone" wurden nur ein Brandschüttungsgrab und vier Körpergräber der Wielbark-Kultur registriert. Die Gräber der Lausitzer-Kultur mit 15 Urnen- und 3 Grabgrubengräber stellen die Mehrheit der Befunde. Die Zahl der bronzezeitlichen Gräber verdoppelte sich nach der Grabungskampagne 2011 auf 35. Die zum jetzigen Zeitpunkt erfasste Ausdehnung der sepulkralen Befunde der Lausitzer-Kultur zwischen den kaiserzeitlichen Grabhügeln 8, 15 und 16 lassen vermuten, dass die spätbronzezeitliche Nekropole die gesamte südwestliche Zone des Fundplatzes belegt und mit vielen weiteren Gräbern zu rechnen ist.